

ogsaa kun set enkelte Krigsbegivenheder, f. Eks. Kommunen i Paris og dens Begivenheder forherligede. Ellers ved jeg nok, at alt, hvad der hedder Kamp for et Lands Eksistens betragtes *der* som noget stygt, som man ikke skal beskæftige sine Tanker med. Nej, det ærede Medlem behøver ikke at udsætte nogen Præmie i den Retning; der er skrevet tilstrækkeligt i saa Henseende, og enhver Mand, som overhovedet tænker over offentlige Anliggender, har vistnok gjort op for sig selv, hvorvidt der er nogen Sandhed eller i alt Fald nogen Nytte i at ville ligesom indjage et Lands unge Befolkning Skræk for det, som dog kan blive en haard Nødvendighed. Det ærede Medlem udregnede ogsaa, at man hellere skulde give nogle Penge til Folk, som trængte. Ja, det er jo den sædvanlige Betragtning fra den Side — skønt det var mere Tilfældet i tidligere Tid end nu — at naar der er Spørgsmaal om en eller anden Bevilling, regner man ud, hvor mange Arbejderfamilier der kan leve af et saadant Beløb, og dermed er det saa slaaet fast, at det er Misbrug at anvende Pengene paa anden Maade. Jeg synes nu ikke, at det, naar man skal erindre en national Begivenhed som den, der fandt Sted i 1848—50, er nødvendigt, at man kun tænker paa dem, som mulig maatte være i Trang, og jeg skal i øvrigt herved erindre om, at vi Aar efter Aar have tænkt paa de gamle Krigere, ligesom Invalideunderstøttelserne virkelig ere blevne forhøjede saaledes, at jeg i alt Fald ikke tror, at man i noget andet Land giver rigeligere Invalideunderstøttelser end her i Landet. Dette har været en smuk og naturlig Maade at erindre de gamle Krigere paa. Men enhver Ting til sin Tid! Her er nu Tale om, at den danske Stat ikke skal staa fuldstændig kold og ligegyldig, som Stat betragtet, over for Halvhundredeaarsjubelæet for Begivenhederne i 1848—50, men ogsaa skal give et Livstegn fra sig. Naar den ærede Ordfører mente, at denne Sag helt kunde overlades til det private Initiativ, og at det var at skrue Sagen for højt op, naar man paakalder en Statspligt i saa Henseende, da vil jeg dog minde om, at Lovgivningsmagten som saadan ikke fuldstændig kan ignorere en saadan Begivenhed, uden at det bliver misforstaaet af Befolkningen. Den ærede Ordfører og hele Finansudvalget ere selv i Aar enige i f. Eks. at give et Bidrag paa 1,500 Kr. til Videnskaber-nes Selskab, ganske vist til Dels motiveret ved, at dette Selskab gør Nytte. Men foruden den Grund, at Videnskaber-

nes Selskab baade har uddelt Skrifter og i øvrigt har udfoldet en betydelig Virksomhed, var der ogsaa den Grund til at give Selskabet den nævnte Understøttelse, at Selskabet ogsaa ønskede Statens Anerkendelse gennem denne Bevilling. Ja, hvis denne Betragtning skal gælde i denne Slags Forhold, hvor Statens Anerkendelse dog nok kunde undværes, saa forekommer det mig rigtignok, at det er nødvendigt, at den store almindelige Befolkning, til hvis Offervillighed der ganske vist vil blive stillet adskillige Krav til Erindring om, hvad der foregik 1848—50, ser, at den danske Stat ved en Lejlighed som denne ikke vil forkaste en lille beskedne Bevilling for at kunne indbyde de i Sverige og Norge endnu levende frivillige fra denne Tid, og for at Hæren paa anden Maade kan mindes sine Sejre i 1848—50. Hvis man nægtede en saadan Bevilling, vilde det ganske sikkert blive misforstaaet. — Til det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 5te Valgkreds (R. Nielsen) vil jeg blot udtale, at hans Ord lød kønt og utvivlsomt vare smukt mente, men det kan kun gøre et smerteligt Indtryk paa alle dem, hvem Landets Forsvarsvæsen ligger stærkt paa Sinde — og jeg antager, at det ligger mange og vel de fleste paa Sinde — at mens man bestandig taler om de stolte Minder fra 1848, saa har man, naar der er Tale om de Mænd, som nu til Dags ville arbejde for Landets Forsvar og arbejde for, at det om muligt kunde komme til at gaa paa samme Maade som i 1848, hvis vi skulde blive angrebne, kun Smædeord som Militarister og lignende Udtryk tilovers. Ja, jeg kan ikke se, at der er mere Uoverensstemmelse i alt Fald mellem den ærede Ordførers Udtalelser om Ændringsforslagene Nr. 140 og 148, end der er mellem det ærede Medlems i øvrigt anerkendende Ord om Aarene 1848—50 og den Maade, hvorpaa han betragter de Mænd, som i vore Dage ønske at arbejde for Landets kraftige Forsvar.

K. M. Klausen: Jeg tillod mig, da jeg første Gang havde Ordet, at rette et Spørgsmaal til de Herrer, som arbejde saa stærkt for dette Monument, fordi jeg kunde ønske at vide, hvor det skulde opstilles, og hvorledes det skulde se ud. Jeg har desværre ikke faaet Svar derpaa, og det synes dog at være meget berettiget at søge at faa klaret, hvor man vil anbringe dette Monument, og hvorledes det skal se ud. De Herrer, som arbejde saa stærkt for dette Spørgsmaal, maa dog have tænkt